

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/191/2021
Identifikačné číslo spisu: 2115217953
Dátum vydania rozhodnutia: 24.05.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2115217953.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ F. Y. L., narodená XX. L. XXXX, C. XXX, 2/ F.. T. U., narodený X. R. XXXX, C. XXX, 3/ MPS KOVO, s. r. o., IČO: 46 218 891, so sídlom Radošovce 377, všetci zastúpení advokátom JUDr. Igorom Horanským, Piešťany, E. F. Scherera 4803/2, proti žalovanému: Y. U., W. XXXX, M., L. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., IČO: 36 857 548, so sídlom Trnava, Nám. SNP 3, o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/327/2015, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. októbra 2019 sp. zn. 9Co/261/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. októbra 2017 č.k. 19C/327/2015-123 žalobu zamietol (v poradí prvý výrok), v časti určenia, že žalobcovia nie sú povinní na základe „Uznania záväzku formou notárskej zápisnice sp. zn. N 16/2015, NZ 18639/2015, NCRIs 19127/2015 zo dňa 29.5.2015“ plniť žalovanému, konanie zastavil (v poradí druhý výrok), žalovanému priznal voči žalobcom 1/, 2/, 3/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (v poradí tretí výrok).

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že 10. marca 2011 uzavreli Y. U. ako veriteľ a R. U. ako dlžník zmluvu o pôžičke s predmetom pôžičky 40.000 eur s úrokom 4 % mesačne, pričom dlžník sa zaviazal splácať úroky vo výške 1.600 eur mesačne, splatnosť pôžičky bola do 10. septembra 2011. Dňa 1. marca 2012 uzavreli Y. U. a R. U. ako veritelia a R. U. a Bc. Y. L. ako dlžníci zmluvu o pôžičke, ktorou veriteľ prenechal dlžníkovi peňažnú istinu vo výške 30.000 eur, ktorá predstavovala nedoplatok peňažnej sumy zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 10. marca 2011, dlžník sa zaviazal peňažnú sumu splatiť do 31.decembra 2012. Dňa 4. januára 2013 Y. U. a R. U. ako veritelia a Bc. T. U. a Bc. Y. L. ako dlžníci uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorou veriteľ prenecháva dlžníkovi peňažnú istinu vo výške 30.000 eur, ktorá predstavuje dlh po otcovi R. U., ktorú veriteľ požičal v zmysle zmluvy o pôžičke uzavretej 10.marca 2011. Strany sa dohodli na doplatení stanoveného úroku vo výške 1.600 eur mesačne za 5 mesiacov a dohodli si úrok vo výške 2 % mesačne z dlžnej sumy. Dlžník sa zaviazal

peňažnú sumu splatiť do 31. decembra 2013. Uznáním dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka z 1. apríla 2015 dlžníci Bc. T. U., Bc. Y. L. a MPS KOVO, s.r.o. C. písomne uznali dlh voči veriteľovi Y. U. (podľa „Preambuly“) dlžníci Bc. Y. L. a Bc. T. U. 4. januára 2013 pristúpili k záväzku svojho otca R. U. uhradiť zostatok finančnej pôžičky vo výške 30.000 eur, ktorá bola R. U. poskytnutá pánom U., zaviazali sa zostatok dlhu vo výške 30.000 eur splatiť najneskôr 31. decembra 2013 a to na základe zmluvy o pôžičke z 4. januára 2013. Nakoľko si svoju povinnosť v dohodnutej lehote splatiť dlh nespĺnili, uplatnil si veriteľ dohodnutý úrok z omeškania, v dôsledku čoho predstavoval ku dňu podpisu uznania záväzku dlh dlžníkov Bc. Y. L. a Bc. T. U. sumu v celkovej výške 54.200 eur. Menovaní dlžníci týmto spoločne a nerozdielne uznali čo do dôvodu a výšky svoj peňažný záväzok voči veriteľovi v celkovej výške 54.200 eur. Dlžník MPS KOVO, s.r.o. C. sa zaviazal plniť veriteľovi popri dlžníkoch Bc. Y. L. a Bc. T. U. a zoberal na vedomie, že sa stáva veriteľovým dlžníkom, popri uvedených dlžníkoch a všetci traja dlžníci sú voči veriteľovi zaviazaní solidárne. Dlžníci a veriteľ sa zároveň dohodli splatiť dlh nasledovne: a) prvú časť „pôžičky“, vo výške 7.000 eur sa dlžníci (teraz žalobcovia) zaviazali uhradiť veriteľovi (teraz žalovaný) 31. marca 2015, a to priamym vkladom na bankový účet veriteľa, b) druhú časť „pôžičky“, vo výške 3.000 eur sa dlžníci (teraz žalobcovia) zaviazali uhradiť veriteľovi (teraz žalovaný) 30. apríla 2015, a to priamym vkladom na bankový účet veriteľa, c) zvyšnú časť „pôžičky“, vo výške 44.200 eur sa dlžníci (teraz žalobcovia) zaviazali uhradiť veriteľovi (teraz žalovaný) v pravidelných mesačných splátkach v minimálnej výške 330 eur s tým, že je povinnosťou dlžníkov rozvrhnúť si výšku mesačných splátok tak, aby uhradili zvyšnú časť v celom rozsahu najneskôr do 31. decembra 2016. Podľa notárskej zápisnice N 16/2015, NZ 18639/2015 NCRls 19127/2015 napísanej na Notárskom úrade v Trnave 29. mája 2015, F. T. U., F. Y. L. a MPS KOVO, s.r.o. Radošovce ako dlžníci - osoby povinné, požiadali o spísanie vyhlásenia povinných osôb o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a exekúciou v súlade s § 41 Exekučného poriadku. Z obsahu notárskej zápisnice vyplýva, že dlžníci Bc. T. U., Bc. Y. L. a obchodná spoločnosť MPS KOVO, s.r.o. Radošovce uzavreli dňa 1. apríla 2015 dohodu s názvom Uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. V súlade s článkom II. Uznania dlhu menovaní pristúpili 4. januára 2013 k záväzku svojho otca R. U. uhradiť zostatok finančnej pôžičky vo výške 30.000 eur, ktorá mu bola poskytnutá na základe Zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011. Nakoľko dlžníci Bc. T. U. a Bc. Y. L. si svoju povinnosť splatiť dlh v dohodnutej lehote a to najneskôr 31. decembra 2013 nespĺnili, uplatnil si veriteľ dohodnutý úrok z omeškania, v dôsledku čoho predstavoval ku dňu podpisu Uznania dlhu dlh Bc. T. U. a Bc. Y. L. spolu s úrokmi z omeškania sumu vo výške 54.200 eur. Podľa článku III. Uznania dlhu povinné osoby Bc. T. U. a Bc. Y. L. spoločne a nerozdielne uznali čo do dôvodu a výšky svoj peňažný záväzok voči veriteľovi v celkovej výške 54.200 eur. Obchodná spoločnosť MPS KOVO, s.r.o. sa ako dlžník a povinná osoba zaviazala plniť veriteľovi, oprávnenej osobe popri povinných osobách Bc. T. U. a Bc. Y. L. záväzok špecifikovaný v čl. II. Uznania dlhu, čím vzala na vedomie, že sa stala veriteľovým dlžníkom a povinnou osobou popri dlžníkoch Bc. T. U. a Bc. Y. L. a všetky tri povinné osoby sú voči oprávnenej osobe zaviazané solidárne. Bc. T. U., Bc. Y. L. a MPS KOVO, s.r.o. Radošovce, ako pristupujúci dlžník a zároveň povinná osoba do notárskej zápisnice vyhlásili, že v prípade ak povinné osoby nedodržia podmienky splácania pôžičky, nesplatia oprávnenej osobe uznaný dlh v lehote najneskôr do 31. decembra 2016, povinné osoby výslovne vyhlásili, že súhlasia s tým, aby oprávnená osoba exekučne vymáhala celú svoju nesplatenú pohľadávku postupom podľa ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 233/1998 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučného poriadku, v znení neskorších predpisov. (č.l. III. Notárskej zápisnice). Z notárskej zápisnice ďalej vyplýva, že Bc. T. U., Bc. Y. L. a MPS KOVO, s.r.o. Radošovce, ako pristupujúci dlžník ďalej vyhlásili, že výslovne súhlasia s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice v prípade ak dôjde k porušeniu ktoréhokoľvek zo záväzkov, ktoré im vyplývajú ako dlžníkom z Uznania dlhu z tejto notárskej zápisnice (č.l. IV. notárskej zápisnice).

1.3. Súd prvej inštancie žalobu o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Prioritne sa zaoberal otázkou, či je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti jednotlivých úkonov a dospel k záveru, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uznania záväzku, keď „v sporovom konaní je možné domáhať sa samostatným návrhom určenia neplatnosti právneho úkonu, na ktorý bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu. Pokiaľ by prípadne súd takémuto návrhu vyhovel, notárska zápisnica zostáva exekučným titulom. Ak by v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o

bezdôvodné obohatenie.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. 11. 2010, sp. zn. 3 Cdo 63/2009). Naliehavý právny záujem je daný i na určení neplatnosti pristúpenia k záväzku žalobcom 3/, keď bez tohto určenia je jeho postavenie ako dlžníka neisté. Právne úkony označené ako zmluvy o pôžičke z 1. marca 2012 a 4. januára 2013 podľa obsahu nie sú zmluvami o pôžičke ale jedná sa o pristúpenie k záväzku R. U. z pôvodnej zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011 a predĺženie lehoty splatnosti, čo vyplýva tak z obsahu týchto dokumentov, kde je v dokumente z 1. marca 2012 uvedené: „veriteľ zmluvou prenecháva dlžníkovi peňažnú istinu vo výške 30.000,- Eur, ktorá predstavuje nedoplatok peňažnej sumy zo Zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 10.3.2011“ a v dokumente zo 4. januára 2013 je uvedené: „veriteľ prenecháva dlžníkovi peňažnú istinu vo výške 30.000,- Eur, ktorá predstavuje dlh po otcovi R. U., ktorú veriteľ požičal v zmysle zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 10.3.2011.“ a napokon i z obsahu notárskej zápisnice z 29. mája 2015 vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ pristúpili zmluvou zo 4. januára 2013 k záväzku svojho otca uhradiť zostatok finančnej pôžičky vo výške 30.000 eur, ktorá mu bola poskytnutá na základe zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011. Písomným úkonom z 1. marca 2012 pristúpila k vyššie uvedenému záväzku žalobkyňa 1/ a písomným úkonom z 4. januára 2013 pristúpil k záväzku R. U. i žalobca 2/. Okresnému súdu preto nebolo zrejmé, na základe čoho zástupca žalobcov tvrdil, že finančné prostriedky z týchto „zmlúv“ neboli žalobcom vyplatené, keď žiadna zo strán sporu ani netvrdila, že na základe týchto úkonov by mali byť vyplatené ďalšie finančné prostriedky ako pôžička. Uvedenými právnymi úkonmi došlo v zmysle ustanovenia § 533 Občianskeho zákonníka k pristúpeniu žalobcov 1/ a 2/ k záväzku ich otca vyplývajúceho zo zmluvy o poskytnutí pôžičky uzavretej 10. marca 2011. Čo sa týka dôvodu neplatnosti uznania záväzku a to, že uznanie neurobil dlžník R. U., okresný súd poukázal na skutočnosť, že sa jedná o solidárny záväzok, teda pristúpením žalobcov k záväzku R. U. sa stali žalobcovia 1/, 2/, 3/ solidárnymi dlžníkmi (tak ako je to uvedené v dokumente „Uznanie dlhu.“ z 1. apríla 2015) spolu s R. U.. Vzhľadom na právne následky pasívnej solidarity, ktoré spočívajú v tom, že veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka, t.j. od jedného, niekoľkých, alebo od všetkých, a dlžník je povinný poskytnúť celé plnenie, podľa názoru okresného súdu ktorýkoľvek solidárny dlžník môže uznať záväzok v celom rozsahu, bez súhlasu ostatných dlžníkov. Preto skutočnosť, že R. U. ako jeden zo solidárnych dlžníkov neuznal záväzok, nemohlo mať žiadny vplyv na platnosť takéhoto prejavu ostatných spoludlžníkov. Čo sa týkalo dôvodu neplatnosti, že na strane žalovaného bol iba Y. U., pritom podľa zmlúv o pôžičke z 1. marca 2012 a 4. januára 2013 veriteľom by mala byť aj manželka žalovaného R. U., poukázal okresný súd na skutočnosť, že uznanie dlhu je v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka jednostranným úkonom, ktorým dlžník uznáva dlh, preto táto skutočnosť nemôže mať za následok neplatnosť uznania dlhu. K dôvodu neplatnosti, ktorým mala byť skutočnosť, že žalobcovia boli pri podpísaní týchto dokladov uvedení do omylu, ktorý mal spočívať v tom, že zo strany žalovaného im bola záväzne ponúknutá spolupráca spočívajúca v tom, že žalobca 3/ bude pre žalovaného vyrábať výrobky, ktoré mu žalovaný zaplatí a z vykonanej platby budú postupne realizované úhrady na tzv. „pôžičku“, okresný súd mal za to, že nakoľko uznanie záväzku je jednostranným úkonom dlžníka, takéto konanie veriteľa (prísľub obchodného kontraktu) je irelevantné, keď je výlučne na dlžníkovi, či sa rozhodne uznať záväzok. Napokon prísľub obchodného kontraktu ani nemohol byť chápaný ako uvedenie do omylu podľa Občianskeho zákonníka s následkom neplatnosti predmetného právneho úkonu - uznania záväzku, resp. pristúpenie k záväzku, keď skutočnosť, či bude mať dlžník finančné prostriedky z nejakého obchodného kontraktu vôbec priamo nesúvisí s predmetným právnym vzťahom (dlh titulom pôžičky), má vplyv iba na solventnosť dlžníka. K dôvodu neplatnosti, že predmet plnenia dohody o uznaní záväzku bol nemožný vzhľadom na termíny plnenia, ktoré už v tom čase, keď bola notárska zápisnica podpisovaná, nemohli byť zo strany žalobcov splnené, súd uviedol, že podstatou uznania dlhu podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka je prísľub dlžníka zaplatiť dlh, ktorý musí byť presne vymedzený výškou a dôvodom vzniku pohľadávky. Skutočnosť, že v danej veci sa dlžníci v Notárskej zápisnici z 29. mája 2015 zaviazali zaplatiť uznaný dlh v splátkach v zmysle predchádzajúcej dohody o Uznaní dlhu z 1. apríla 2015 pričom prvé dve splátky už v čase spísania notárskej zápisnice boli splatné (dňa 31. marca 2015 a dňa 30. apríla 2015), nemá podľa názoru okresného súdu žiadny vplyv na platnosť uznania dlhu. Napokon k plneniu v zmysle uvedenej dohody z 1. apríla 2015 nedošlo, čo vyplýva i z výšky uznanej sumy (dlžníci uznali v notárskej zápisnici výšku dlhu tak ako v Uznaní dlhu z 1. apríla 2015). Podstatná teda bola existencia dlhu v čase jeho uznania a nie jeho predchádzajúca splatnosť. Napokon celý dlh mal byť splatený najneskôr do 31. decembra 2016. Žalobcovia sa domáhali určenia, že pristúpenie k záväzku žalobcom 3/ obsiahnuté v notárskej zápisnici je

neplatné, avšak neuviedli dôvod neplatnosti, pričom okresný súd nezistil žiadny dôvod neplatnosti tohto úkonu. K pristúpeniu žalobcu 3/ k záväzku napokon došlo už v dokumente „Uznanie dlhu“ z 1. apríla 2015, ktorú podpísal aj veriteľ Y. U. a bolo súlade s ustanovením § 533 Občianskeho zákonníka. Žalobcovia sa zároveň domáhali určenia, že vyhlásenie žalobcov 1/, 2/, 3/ o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu obsiahnutého v Notárskej zápisnici je neplatné, pričom bližšie nešpecifikovali dôvody neplatnosti tohto úkonu. Pokiaľ žalobcovia považovali toto vyhlásenie za neplatné s poukazom na neplatnosť dôvodu vzniku záväzku, t.j. uznanie dlhu, pristúpenie k záväzku, nakoľko okresný súd dospel k záveru, že tieto úkony nie sú neplatné, nebol daný žiadny dôvod pre určenie neplatnosti vyhlásenia o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Okresný súd nepripustil dokazovanie výsluchom svedka E. L., ktorý sa mal vyjadriť k tomu, z akého dôvodu a na základe čoho podpísali žalobcovia uznanie záväzku a následne úkony, ktoré sú obsahom notárskej zápisnice, nakoľko akékoľvek vyjadrenie navrhovaného svedka, by nemalo žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. októbra 2019 sp. zn. 9/Co/261/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietnutí žaloby a v náhrade trov konania potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil iba nasledovné:

2.2. Odvolací súd sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý v súvislosti s nárokmi žalobcov pristúpil k posúdeniu právnych úkonov, ktoré predchádzali úkonom, ktorých neplatnosti sa v danej veci žalobcovia domáhali (konkrétne písomnosti označené ako Zmluva o pôžičke z 10. marca 2011, Zmluva o pôžičke z 1. marca 2012, Zmluva o pôžičke z 4. januára 2013). Odvolací súd súhlasil so súdom prvej inštancie, že písomnosťou označenou Zmluva o pôžičke z 1. marca 2012 pristúpila žalobkyňa 1/ k záväzku (jej otca R. U.) vyplývajúceho zo Zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011, ako aj s tým, že písomnosťou označenou ako Zmluva o pôžičke z 4. januára 2013 pristúpil žalobca 2/ k záväzku (jeho otca R. U.) vyplývajúceho zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10. marca 2011. Pričom ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd prvej inštancie jednak písomnosť označenú ako Zmluva o pôžičke z 1. marca 2012 ako aj písomnosť označenú ako Zmluva o pôžičke z 4. januára 2013 posúdil podľa ich obsahu ako zmluvy o pôžičke, keď výslovne uviedol, že nie sú zmluvami o pôžičke, preto neobstojí námietka žalobcov, že súd prvej inštancie zjavne prehliadol, že zmluva o pôžičke je tzv. reálnym kontraktom. Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že Zmluva o pôžičke z 10. marca 2011 (uzavretá otcom žalobcov 1/ a 2/) je platná, teda sa jedná o reálny kontrakt, aj keď to výslovne neuviedol, keďže však uzavrel tak, ako už bolo konštatované vyššie, že žalobkyňa 1/ a žalobca 2/ pristúpili k záväzku ich otca vyplývajúceho zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10. marca 2011, ako k platnému právnemu úkonu.

Žalobcovia síce poukázali na to, že z článku IV. bod 2 Zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011 vyplýva, že akékoľvek zmeny a doplnky k nej je možné robiť len formou písomných dodatkov podpísaných účastníkmi zmluvy, z ktorého vychádzal aj súd prvej inštancie, ktorý správne uzavrel, že písomnosť označená ako Zmluva o pôžičke z 1. marca 2012 obsahuje aj predĺženie lehoty splatnosti (pôžičky v zmysle Zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011) do 31. decembra 2012, keďže predmetnú písomnosť podpísal aj samotný dlžník R. U. (otec žalobcov 1/ a 2/). S ohľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s námietkou, že Zmluva zo dňa 1. marca 2012 neobsahuje ustanovenie a ani z nej nevyplýva, že ide o dodatok k zmluve o pôžičke zo dňa 1. marca 2012.

Záver súdu prvej inštancie, že žalobcovia neuviedli dôvod neplatnosti pristúpenia k záväzku žalobcom 3/ obsiahnutého v notárskej zápisnici a ani súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod neplatnosti, nebol žalobcom 3/ výslovne spochybnený, preto mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v tejto časti rozhodol správne.

2.3. S námietkou žalobcov, že uznanie dlhu (§ 558 Občianskeho zákonníka) z 1. apríla 2015 je absolútne neplatné, nakoľko žalobcom nevznikol žiaden dlh na základe Zmluvy o pôžičke z 1. marca 2012 a Zmluvy o pôžičke z 4. januára 2013 sa odvolací súd nestotožnil, keď poukázal na to, že žalobkyňa 1/ vznikol dlh pristúpením k záväzku jej otca v zmysle zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011 a to v zmysle písomnosti označenej ako Zmluva o pôžičke z 1. marca 2012, žalobcovi 2/ vznikol dlh pristúpením k záväzku jeho otca (taktiež v zmysle zmluvy o pôžičke z 10. marca 2011) v zmysle písomnosti označenej ako Zmluva o pôžičke z 4. januára 2013 a žalobcovi 3/ vznikol dlh pristúpením v zmysle písomnosti

označenej ako Uznanie dlhu z 1. apríla 2015. Pričom na správnom závere súdu prvej inštancie nemalo vplyv, že dlžník R. U. dlh nikdy v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka neuznal, keďže už súd prvej inštancie správne uzavrel, že sa jedná o solidárny záväzok, neuznanie dlhu R. U. ako jedným zo solidárnych dlžníkov, nemôže mať vplyv na platnosť prejavu ostatných spoludlžníkov. V uvedenom odvolací súd poukázal na znenie § 533 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého obaja dlžníci, teda pôvodný aj pristupivší sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ďalej žalobcovia poukázali na ďalší dôvod neplatnosti uznania dlhu z 1. apríla 2015 a to, že dlh sa stal premlčaný 11. septembra 2014, a teda žalobcovia by uznali premlčaný dlh, pričom o jeho premlčaní nevedeli. Uvedené žalobcovia predostreli až v odvolacom konaní a teda súd prvej inštancie ani nemal dôvod sa touto námietkou zaoberať. Odvolací súd považoval uvedené za novotu podľa § 366 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a mal za to, že neboli splnené podmienky na postup podľa § 382 CSP. K uvedenému doplnil, že na rozdiel od žalobcov má za to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že splatnosť dlhu R. U., pôvodne splatného 10. septembra 2011 bola zmenená písomnosťou označenou ako Zmluva o pôžičke z 1. marca 2012 do 31. decembra 2012, a teda nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcov, že dlh sa stal premlčaným 11. septembra 2014 (podľa § 101 Občianskeho zákonníka).

2.4. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uzavrel, že žalobcovia síce nešpecifikovali dôvody neplatnosti v súvislosti s požiadavkou určenia, že vyhlásenie žalobcov o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu obsiahnutého v notárskej zápisnici je neplatné, ale keďže dospel k záveru, že uznanie dlhu, pristúpenie k záväzku nie sú neplatné, nebol daný žiadny dôvod pre určenie neplatnosti predmetného vyhlásenia, s čím sa stotožnil aj odvolací súd, keď mal za to, že dôvod neplatnosti podľa § 49 a Občianskeho zákonníka, na ktorý v odvolaní poukázali žalobcovia nie je daný.

2.5. S námietkou žalobcov, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal a v odôvodnení nevyhodnotil SMS a mailovú komunikáciu, sa odvolací súd nestotožnil, keď je nutné poukázať na to, že hoci žalobcovia v žalobe označili ako listinný dôkaz (pod č. 8) SMS komunikáciu s p. F., túto nakoniec k žalobe vôbec nepripojili a ani spolu s podaným odvolaním nepredložili spomínanú SMS a už vôbec nie mailovú komunikáciu s p. F..

2.6. Žalobcovia ďalej tvrdili, že nepoctivé konanie žalovaného potvrdzovalo aj následné súdne konanie na Okresnom súde v Skalici pod sp. zn. 3C/120/2015 o vydanie veci (žalobcom bola spoločnosť 4him,s.r.o, Pri kalvárii 31, Trnava, IČO: 46202650, ktorej R. T.. F. F. a žalovaným spoločnosť MPS KOVO s.r.o., Radošovce), keď predmetom žaloby bolo vydanie hnutelnej veci - vysokozdvížneho vozíka značky Linde, rok výroby 2008, druh vozíka M, typ vozíka H 40T, výrobné číslo H2X394WOI587, hmotnosť 5995 kg, nosnosť 4000 kg, je preukázané, že spoločnosť 4him, s.r.o. konajúca prostredníctvom L. F. F. a žalovaný spolu súčinne spolupracovali a to už v čase prípravy a podpisu notárskej zápisnice. Odvolací súd poukázal na to, že uvedené tvrdenia žalobcov neboli v preskúmanom konaní nijakým spôsobom preukázané ani tvrdené (§ 132 a nasl. CSP), pričom sami žalobcovia v odvolaní uviedli, že o tom, čo je predmetom konania na Okresnom súde Skalica sa dozvedeli dňa 7. júla 2017, pričom odvolací súd poukázal na to, že v preskúmanej veci súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené na pojednávaní dňa 4. októbra 2017, išlo teda o novotu podľa § 366 CSP, na postup podľa § 382 CSP neboli splnené podmienky podľa § 382 CSP.

2.7. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade neobstála ani námietka žalobcov, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP) vo vzťahu k odôvodneniu vyhovieť žalobe. Zároveň podľa odvolacieho súdu nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie okresný súd fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil.

3. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“), a to: „na základe ustanovení § 419 až § 457 najmä § 420 písm. f) v spojení s § 432, § 420, § 421, § 427 ods. 1, § 419, § 424, § 431a §470 Civilného sporového poriadku, ako aj na základe ustanovení § 236 až § 243d, najmä § 237 písm. f), § 240, § 241 ods. 1, § 241 ods. 2 písm. a) až c) a § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 470 ods. 1,2 a 3 Civilného sporového poriadku“. V dovolaní podrobne poukázali na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu s tým, že ku každému záveru odvolacieho súdu vzniesli

svoje námietky, pričom súčasne namietali, že súdy nevykonali všetky nimi navrhované dôkazy, čím im bolo odňaté právo na spravodlivý proces. V sumarizácii uviedli, že: „vzhľadom na všetky skutočnosti a fakty, ktoré sú uvedené v tomto dovolaní (podstatné dôkazy a argumenty dovolateľov tvorili už aj súčasť podanej žaloby a odvolania) sú žalobcovia - ako predkladateľ tohto dovolania - hlboko presvedčení, že ich odvolanie proti žalovanému bolo a je vecne a právne opodstatnené a náležité podložené. Celkovo o rozsudku odvolacieho (druhoінстанčného) Krajského súdu Trnava, sp. zn. k. 19C/327/2015-123 zo dňa 04. 10.2017 o potvrdení prvoінстанčného rozsudku Okresného súdu Trnava sp .zn. 19C/327/2015-123 zo dňa 04.10.2017 treba konštatovať, že tento rozsudok je arbitrárny, ústavne nekonformný nezákonný a diskriminačný a že sú naplnené nie však výlučne, dôvody dovolania podľa § 420 v spojení s § 431 CSP.“ .....ako aj k skutočnostiam ako aj dôvody dovolania podľa § 432 CSP nesprávne posúdenie „Zmlúv o pôžičke“ a nesprávne právne posúdenie uznania dlhu s poukazom na ust. § 588 veta druhá Občianskeho zákonníka) a pre toto dovolanie sú teda naplnené relevantné dovolacie dôvody podľa Civilného sporového poriadku.“ Uvideli, že prakticky temer rovnakými nedostatkami ako rozsudok odvolacieho krajského súdu, trpí aj prvoінстанčný rozsudok okresného súdu. Vytýkali súdom, že nevykonali nimi navrhované dôkazy, napr. výsluch svedka L. a ďalšie. Dovolatelia žiadali, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil napadnutý druhostupňový rozsudok Krajského súdu Trnava, zároveň v celom rozsahu zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie nové konanie a rozhodnutie prvoінстанčnému súdu.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol dovolanie žalobcov odmietnuť ako neprípustné alebo zamietnuť. Vo vyjadrení obsiahle rozoberal svoj názor na neprípustnosť dovolania, rozhodnutie krajského súdu považoval za vecne správne a riadne odôvodnené. Uplatnil si súčasne i nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že tato nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov Civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania, ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

7.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

7.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7.3. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný

prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

7.4. V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná neutralita odvolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

8. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. K spracovaniu dovolania a k celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát dovolateľa, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolatelia prípustnosť podaného dovolania vyvodzovali na základe ustanovení § 419 až § 457 najmä § 420 písm. f) v spojení s § 432, § 420, § 421, § 427 ods. 1, § 419, § 424, § 431a §470 Civilného sporového poriadku, ako aj na základe ustanovení § 236 až § 243d, najmä § 237 písm. f), § 240, § 241 ods. 1, § 241 ods. 2 písm. a) až c) a § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 470 ods. 1,2 a 3 Civilného sporového poriadku“. 10.1. Dovolací súd snažiac sa porozumieť obsahu dovolania identifikoval, že dovolatelia prípustnosť vyvodzujú v prvom rade zrejme z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď uviedli, že „ .... treba konštatovať, že tento rozsudok je arbitrárny, ústavné nekonformný, nezákonný a diskriminačný, a že sú naplnené nie však výlučne, dôvody dovolania podľa § 420 v spojení s § 431 CSP.“

11. Prípustnosť dovolania zrejme vymedzovali aj v zmysle § 421 ods. 1 CSP podľa ktorého, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej

inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, c/ je rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolatelia v podanom dovolaní však dôsledne nerozlišujú argumentáciu použitú pre dovolací dôvod v zmysle § 420 CSP od dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 CSP.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Pokiaľ dovolatelia tvrdia, že k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces došlo v dôsledku nevykonania navrhovaného dokazovania, nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a v tejto súvislosti i k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, dovolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené, a ktoré nesmú byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva, aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva, povinnosť súdu zaoberať sa a účinne námietskami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy nižšej inštancie by svojím postupom založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Oba súdy sa dostatočne jasne a presvedčivo vysporiadali s námietskami žalobcov o nevykonaní nimi navrhnutého dokazovania a odôvodnili svoj záver o jeho nadbytočnosti. Dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právneho posúdenia veci neposudzuje. Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení, nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom a ani nesprávne právne posúdenie veci nebola (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000, R 24/2017) a ani v súčasnosti nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Uvedené vyplýva predovšetkým z tej skutočnosti, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I.

ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Ak dovolatelia v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietali nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie, dovolací súd opakovane vyjadruje záver, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

17. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10).

17.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu sporu. Z týchto dôvodov dovolací súd nezdieľa názor žalobcov, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny.

17.2. Dovolací súd dodáva, že i keď dovolatelia všeobecne uviedli dôvod prípustnosti § 420 CSP, nepodarilo sa mu z obsahu dovolania identifikovať namietané porušenie ostatných dôvodov uvedených v § 420 pod písmenami a), b), c), d) CSP.

18. Dovolatelia prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú aj z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

18.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1, musia dovolatelia a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená, prípadne, že je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1, písm. c) CSP). Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

19. Ak dovolatelia v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzujú z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzia právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací

prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

20. V dovolaní žalobcovia ako už bolo uvedené vyššie, nerozlišujú od seba dovolacie dôvody v zmysle § 420 a § 421 CSP, nie je preto celkom zrejme, ktorá konkrétna dovolacia argumentácia sa k tomuto dovolaciemu dôvodu viaže (§ 421 CSP, vid' aj bod 18.1). Dovolatelia dovolacie dôvody navzájom zmiešavajú v dovolaní, prehľadne ich neodlišujú ani nevymedzujú. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolací súd konštatuje, že v ňom nenachádza rozlišujúcu argumentáciu ani vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP a im zodpovedajúce označenie prípadných právnych otázok.

21. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcov v časti, v ktorej zrejme namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.